

ת"פ 19401/10/18 - מדינת ישראל נגד סלים מטאנס, פרחד רוסטמוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 19401-10-18 מדינת ישראל נ' מטאנס(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט אבי לוי

מאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. סלים מטאנס (עציר)
2. פרחד רוסטמוב (עציר)

החלטה

כללי

מונחת לפניי בקשתם של באי-כוח הנאשמים, סלים מטאנס (הנאשם 1) ופרחד רוסטמוב (הנאשם 2) שאורה על **זיכויים** של מרשיהם בתום פרשת התביעה מפאת טענת "**אין להשיב לאשמה**" (בהתאם לסעיף 157 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], 1982).

להלן תובא החלטתי בבקשה זו.

כתב-אישום

תחילה, אסקור בקצרה את עובדות האישומים, אשר הובאו נגד הנאשמים.

הנאשמים הואשמו לפניי (בצוותא) בעבירות שעניינן **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ו**תקיפה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 379 ו-382(א) לחוק.

הנאשם 2 לבדו הואשם בעבירה של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק; **תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 274(1) לחוק ו**תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק.

הנאשם 1 הואשם לבדו בעבירה של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, בניגוד לסעיף 275 לחוק.

האירועים אשר ניצבים במרכז הפרשה הנדונה בכתב-האישום אירעו בשעת ליל של ה-28.9.18 בפאב "הברקוד" שבחיפה, בו עבד המתלונן דימיטרי צ'רקסקי כמאבטח והמתלונן אשרף מטאנס כמארח.

לפי הנטען, בשעה 23:00 במועד הנ"ל הגיעו הנאשמים ביחד עם הגב' אנסטסיה גולדמן לפתח הפאב וביקשו להיכנס פנימה; אשרף הנ"ל הודיע להם שלא יוכלו להיכנס שכן המקום שמור. בהמשך, נכנסה אנסטסיה אל השירותים בפאב וכשיצאה אמרה לנאשמים שהמקום ריק מאדם. בעקבות זאת, ניגשו הנאשמים אל אשרף הנ"ל והטיחו בו כי הוא גזען וכי אם לא יאפשר להם להיכנס הם יגרמו לבעיות ולא יעמדו בחוץ. בשלב זה, **היכה הנאשם 2** את אשרף במכת אגרוף

בפניו (**תקיפה סתם**). בעקבות זאת ניגש דימיטרי המאבטח אל הנאשם 2 על-מנת להרגיעו. הנאשמים התנפלו על דימיטרי והיכו אותו בצוותא חדא באגרופים ובעיטות בראשו ובכל חלקי גופו עד שהפילוהו ארצה. בעודו שרוע על הרצפה, המשיכו השניים לבעוט בראשו של דימיטרי ולהכות בראשו ובפניו באגרופים.

בהמשך, אחזו השניים בדימיטרי והשליכוהו לנתיב הנסיעה הייעודי למטרונית ושם, בעודו שרוע על הכביש, המשיכו להכותו, בין היתר, בבעיטות בראשו, בפניו ובכל חלקי גופו. במעשים הללו, לפי הנטען, עברו את העבירה שעניינה חבלה בכוונה מחמירה.

בשלב זה, יצא סאמח עמאשה (מבעלי הפאב) מתוך הפאב; הנאשמים תקפו אותו יחדיו בכך שהנאשם 2 היכה את סאמח בשתי מכות אגרופ באוזנו השמאלית. סאמח נמלט מפניהם, נכנס לפאב וסגר אחריו את דלת הכניסה. (**תקיפה בנסיבות מחמירות**). הנאשמים נטלו כסאות שהיו בפתח הפאב והטיחו אותם בדלת-הכניסה ובחלון הפאב.

דימיטרי ניסה לקום אך השניים הפילוהו שוב על-גבי נתיב המטרונית, ובעודו שרוע על הרצפה, בעטו והיכו באגרופים בראשו ובפלג גופו העליון. זאת עשו ביחד עם אדם שהיכה את דימיטרי בבעיטה אחת לפלג גופו העליון.

במהלך האירועים הנ"ל איבד דימיטרי את הכרתו לפרק זמן שאינו ידוע למאשימה.

בשלב זה, הגיעו למקום השוטרים מוגוס ועידן, לבושים במדי-משטרה והבחינו בנאשמים כשהם תוקפים את דימיטרי. השוטר עידן הורה לנאשם 1 לעצור; הלה נמלט מפניו; השוטר רדף אחר נאשם 1 ואמר לו "עצור משטרה".

הנאשם 1 המשיך במנוסתו ועצר רק לאחר שהשוטר עידן הודיע לו כי בכוונתו לשלוף אקדח במידה שלא יעצור (**הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**).

במקביל לכך, הבחין השוטר מוגוס בנאשם 2 נמלט ורץ אחריו תוך שהוא שולף אקדח טייזר ואומר לו "עצור משטרה". הנאשם 2 המשיך במנוסתו. בפנייה, מעד הנאשם 2 ונפל; הוא קילל את השוטר מוגוס ודחפו וכן בעט בו. השוטר מוגוס הודיע לנאשם 2 שהוא עצור אולם נאשם 2 התנגד למעצר ודחף את השוטר. כתוצאה מכך, נפלו משקפיו של השוטר ונשברו. (**תקיפה הגורמת חבלה של ממש**).

בהמשך לכך, ניסה השוטר מוגוס לכבול את נאשם 2 מספר פעמים אך נאשם 2 התנגד למעצר, דחף את השוטר ונצמד לגופו. בתגובה ועל-מנת להרחיקו, דחף השוטר מוגוס את נאשם 2. האחרון נפל. מיד אחר-כך קם נאשם 2 ופתח במנוסה לעבר קהל הלקוחות במסעדות שבמדרחוב תוך שהוא משליך לעבר השוטר כסאות עץ השייכים למסעדות. השוטר מעד ונפל ארצה; בשלב זה, השתמש השוטר מוגוס באקדח טייזר כלפי נאשם 2, שנפל ונעצר.

כתוצאה ממעשיו של נאשם 2, נגרמה לשוטר חבלה ביד שמאל; הוא קיבל טיפול רפואי בבי"ח "רמב"ם" ונזקק ל-10 ימי מנוחה.

לאחר שהנאשמים נמלטו, כמתואר לעיל, טלפן דימיטרי למעסיקו; האחרון הגיע ופינה אותו לבית-החולים "רמב"ם".

כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו לדימיטרי שברים בעצמות הפניקי, שבר בצלע וחתך בשפה. הוא אושפז למשך 7 ימים בבית-חולים רמב"ם ואף עבר ניתוח בהרדמה כללית.

אשרף סבל מכאבים באוזן ובראש וקיבל טיפול רפואי בביה"ח "רמב"ם". כמו-כן, נשברו משקפיו.

פרשת ראיות התביעה

להוכחת ההאשמות הנ"ל נשמעו עדויותיהם של העדים הבאים -

המתלונן דימיטרי צ'רקסקי (אשר הוכרז כעד עוין והתבקשה קבלת אמרותיו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות);

המתלונן אשרף מטאנס (הוכרז אף הוא כעוין וגם כן התבקשה קבלת אמרותיו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות);

הנפגע סאמח עמאשה.

השוטרים סינטיאו מוגוס וסמ"ר עידן ביטון (אשר נפגעו אף הם במהלך האירועים הנ"ל, כנטען בכתב-האישום).

אנשי-משטרה - הן חוקרים, אשר חקרו את העדים השונים ואת הנאשמים הן כאלו שערכו מסדרי-זיהוי למתלונן דימיטרי צ'רקסקי והן סיירים, אשר נכחו בזירת האירוע בזמן-אמת (**רס"ב שמעון פרץ, רס"מ ראמי האשול, רס"ב מלקה אפטמו, רס"ב מירי חגי, סמ"ש טניה רוטמן, רס"ב עופר קליגר, רס"ב יחיאל אלול, רס"ב דניאלי יהודה ורס"ב אדהם ספיה**).

הוגשו בהסכמה אמרותיהם של העדים מרואן עפארה (ת/29) ואנסטסיה גולדמן (ת/28) וכן תעודות רפואיות בעניינם של הנפגעים השונים.

כן הוגשו המוצגים הבאים -

א. אמרותיו של הנאשם 2 (ת/1, ת/13, ת/14, והנאשם 1, ת/12, ת/15, ת/16, ת/17, ת/18).

ב. פרוטוקולי מסדר זיהוי שנערך למתלונן דימיטרי (ת/2, ת/23).

ג. תצלומי חבלה באוזן ומשקפיו השבורות של המתלונן, אשרף מטאנס (ת/5, ת/19, וכן משקפיו השבורים של השוטר מוגוס-ת/6).

ד. דו"ח פעולה ודו"חות מעצר שערכו שוטרים במקום האירוע (ת/7, ת/8, ת/8א ו-ת/31 - דו"ח אירועים).

ה. תמלול אירוע במשל"ט (ת/10).

ו. דו"ח צפייה במצלמות אבטחה (ת/20, ת/21, ת/22).

ז. אמרות המתלוננים, צ'רקסקי (ת/11, ת/26); אשרף מטאנס (ת/9).

ח. הוגשו **על-תנאי** (בשל היעדר-חתימת עורך המסמך) דו"ח מסדרי זיהוי תצלומים שנערכו למתלונן צ'רקסקי (ת/24, ת/25);

ט. **על-תנאי** הוגשה גם אמרתו של אשרף מטאנס מיום 28.9.28 בשל קושי ראייתי להוכיח שהוא אכן היה זה שחתם על האמרה (ת/27).

מטעם ההגנה הוגשו פרוטוקול מסדר זיהוי שנערך למתלונן צ'רקסקי, בעניינו של הנאשם 2 (ס/1) וכן אמרה שמסר המתלונן צ'רקסקי, בצמוד למסדר הזיהוי האמור (ס/2).

יוער, כי בהסכמת כל הצדדים, נשמעה טענת "אין להשיב לאשמה" טרם שמיעת עדותו של עד-התביעה האחרון, מר חאלד חאדר, איש משטרה אשר צפוי למסור עדות לגבי נסיבות גביית עדותו של אחד המתלוננים בתיק.

המסגרת הנורמטיבית

מהותה של טענת "אין להשיב לאשמה" היא כי אין בראיות התביעה אשר הובאו לפני בית-המשפט ולו "הוכחה לכאורה" לאשמות אשר יוחסו לנאשם בכתב-האישום. השופט קדמי, בספרו "על סדר הדין בפלילים", חלק שני, הליכים שלאחר כתב-אישום, חלק א', (מהדורה מעודכנת תשס"ט-2009), עמ' 1445 מציין, כי **משמעות הטענה הנדונה כאן היא שהתביעה לא עמדה בנטל המוטל עליה דהיינו, ב"חובת הראיה" - להביא "ראיות לכאורה" להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם.**

עוצמת הראיות הנדרשת לתביעה על-מנת לדלג על-פני המשוכה הנ"ל **נמוכה** מזו הנדרשת על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי הוצגו די "ראיות לכאורה" המצדיקות, בהתקיים עילת מעצר מתאימה, מעצר עד תום ההליכים (שם, עמ' 1446). נקבע בפסיקה ביחס לעוצמת הראיות הנדרשת על-מנת לדלג מעל דרישת ההוכחה לכאורה כאן כי **"די בראיות בסיסיות ודלות"** (בש"פ 1887/02 מירופולסקי נ' מדינת ישראל). ואכן, התבחין בו נוקטים בתי-המשפט בשלב בו אנו מצויים הוא כי, **רק אם הראיות שהובאו מטעם התביעה יזכו למלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי, הללו לא יוכלו לבסס הרשעה בפלילים תתקבל הטענה.** בהיווצר מצב שכזה, אין זה מוצדק לדרוש מנאשם להתגונן שכן אין לו מפני מה להתגונן, וראוי, אפוא, לזכותו.

הפסיקה קבעה, כי אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מפרשת העובדות בכתב-האישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ע"פ 732/76 כחלון נ' מדינת ישראל). **אפילו קיימות גם ראיות המחלישות או סותרות את ראיות התביעה שהובאו, אין בכך כדי להצדיק קבלת הטענה** (בש"פ 4192/97 חסין נ' מדינת ישראל).

נקבע, עוד, שאם הובאו ראיות, המאפשרות להוכיח עבירה אחרת, פחותה בחומרתה מזו שננקבה בכתב-האישום, והמתייחסת לאירוע הנדון בו, די בכך על-מנת לדחות את טענת "אין להשיב לאשמה" כולה (ראו קדמי בעמ' 1449). **האפשרות לתקן את כתב-האישום**, כך שזה יתאים לראיות שהובאו בשלב זה **איננה נבחנת ככלל**, אלא, נהוג להותיר עניין זה לסיום הדיון ולהמשיך בפרשת ההגנה על-פי כתב-האישום כפי שהוא (ראו קדמי, עמ' 1452 וכן ע"פ 947/85

עצמון נ' מ"י, פד"י מא(4) 635.

זו, אפוא, המסגרת הנורמטיבית המתווה את גבולות הדין בו אנו מצויים.

נפנה, כעת, לבחון את טענות הצדדים בעניין זה -

ב"כ הנאשם 1

בא-כוחו המלומד של הנאשם 1, עו"ד מוחמד מסרי, טען לפני שהראיות שנשמעו אין בהן כדי להוכיח את יסודות העבירות שיוחסו למרשו (חבלה חמורה בכוונה מחמירה - (כלפי צ'רקסקי); תקיפה בנסיבות מחמירות (כלפי מטאנס) והפרעה לשוטר (כלפי השוטר עידן).

הוא הפנה לעדויותיהם של המתלוננים דימיטרי, אשרף מטאנס וסאמח עמאשה וטען, כי אין בעדויות אלו כדי להוות בסיס להרשעה. כך, **מר צ'רקסקי לא קשר את מרשו לביצוע עבירה; גם מטאנס, הסלקטור, לא טען כי הותקף בידי הנאשם 1** (אשר כונה בפרשה זו - "הערבי"). הסנגור טען, כי כעולה גם מעדותה של אנסטסיה, אין חולק על כך, שהנאשמים ביקשו להיכנס לפאב וכי אכן נוצרה קטטה אך **הנאשם 1 לא תקף איש**. לטענתו, **הזיהוי שנעשה בידי השוטר היה חסר-ערך** מאחר שהוא איבד קשר-עין עם התוקף במהלך המרדף; הסנגור אף הפנה אל סרטון האבטחה המהווה חלק מחומר הראיות. ממנו ניתן ללמוד כי מאן דהוא יצא מהפאב, בעט במתלונן וחזר לתוכו; זהותו הוסתרה, כך לפי הנטען; רשימת - המוזמנים אבדה באורח פלא. לפיכך, לא עמדה התביעה בנטל שהוטל עליה ויש לזכות את הנאשם, כך טען.

ב"כ הנאשם 2

סנגורו המלומד של נאשם 2, עו"ד רונן חליוה, עמד בהרחבה על **מחדלים, אשר אפיינו את חקירת המשטרה בפרשה זו**. לדבריו, **ההתרשמות מדימיטרי היתה חיובית ואמינה**. בפרוטוקול מסדר הזיהוי שנערך לו (1/ס) **אשר עד זה אגב זיהוי הנאשם 2 שהאחרון לא עשה דבר אלא היכה בעורף מאחורי הנאשם 1** (שכונה "הערבי"). הסנגור עמד על הקשיים שנפלו בעדויות עורך המסדר, מר דניאלי, אשר לא יכול היה לאשר את המסמך שאותו ערך (לפי הנטען). עוד עמד הסנגור על עדותו של סאמח עמאשה, אשר טען כי אדם שלישי הצטרף אל התוקפים. חרף זאת, לא ניתנה בחקירה התייחסות כלשהי לאותו אדם שלישי אשר לבש, לפי הנטען, חולצה לבנה בעלת שרוולים קצרים. גם כלפי שוטר-הסיוע, אשר גבתה עדות ממר מטאנס הועלו טענות באשר לא תיעדה את פרטי-הלבוש של הנחקר ואף לא טרחה להזהירו למרות שברור שהיה מעורב באירוע.

גם הוא עמד על כך, שהאירוע כונה בדיווחי משטרת ישראל כ"קטטה" וכי חרף זאת, **לא נעשה ניסיון לאתר אדם נוסף, אשר על-פי צפייה בסרטון, ניתן ללמוד כי הפליא מכותיו**. הסנגור הצביע גם על כך שהעד, השוטר רמי האשול התקשה במסגרת צפייתו בסרטוני האבטחה לזהות מי התוקף ומי הנתקף באירוע. היו לסנגור טענות קשות ביחס להיעדר ניסיון ממשי להשיג את רשימת המוזמנים לאירוע וכלפי היעדר-ניסיון אמיתי של המדינה לתחקר מי עוד השתתף בקטטה ע"י תשאול רבים נוספים אשר נכחו במקום והיו עדים לאירוע. לטענתו, אין תימה על כך שמר אשרף מטאנס מאשים את הנאשמים באירוע לנוכח מחויבותו למעבידו. יותר מכך, זיהוי הנאשם 2 באירוע הינו בעייתי מאוד בוודאי כמי

שתקף את המתלוננים.

לפי הנטען, בריחת הנאשם מהמקום היא שהפכה אותו לחשוד המייד, בפרט משהשוטר הרודף החליק ונפל. חשד זה לא נבדק כראוי ואילו היה נבדק - היה מסתבר שמדובר, לכל היותר, בקטטה.

הסנגור מנה את מחדלי-החקירה כלהלן - לא ניטלו רשימות המוזמנים לפאב, כך שהללו לא נחקרו כלל; לא ניטלו פרטי זיהוי של החשודים; לא נחקרו עוברים ושבים שישבו בתחנת המטרונית; לא נעשה בירור מיהו האדם השובש חולצה לבנה בעלת שרוול קצר אשר היה מעורב באירוע.

לדעתו, עדותו של מר צ'רקסקי היא-עצמה מחייבת לזכות את מרשו מכל אשמה.

תשובת המאשימה

באת-כוחה המלומדת של המאשימה, עו"ד גב' נועה בורג עתרה לדחיית הטענה. היא עמדה על ההלכה הפסוקה, שלפיה די בראיות דלות לבסיסיות להוכחת האשמה על-מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה. היא עמדה על כך, שהמתלונן **דימיטרי צ'רקסקי זיהה את שני הנאשמים כשהיה על דוכן העדים, ציין שהם תקפו אותו** ואף ביקש מבית-המשפט להתחשב בהם. לדעתה, בסרטונים ניתן לזהות שתי דמויות (ולא רבות, כטענת ההגנה) התוקפות את הנאשם ומשליכות אותו לכביש. לפיכך **עדויותו של צ'רקסקי מתאימה לנצפה בסרטונים.**

בהתייחס למתלונן אשרף מטאנס, עמדה ב"כ המאשימה על כך, שהוא היה עוין את המדינה שכן בוצע הליך של "סולחה" בינו לבין התוקפים; חרף זאת, הוא **תיאר את תקיפת דימיטרי כפי שהוא זיהה עד לכניסתו פנימה ולסגירת דלת הפאב.**

ב"כ המאשימה התעכבה על עדויותיהם של השוטרים מוגוס ועידן, אשר לטעמה מפלילים את שני הנאשמים. הם זיהו אותם בועטים בצ'רקסקי כשהוא שכוב בכביש. הם רדפו אחרי השניים, איש-איש אחר נאשם אחד ובפועל, הבורחים שנתפסו היו אלו שזוהו על-ידי המתלונן, דימיטרי. השוטר מוגוס אף העיד ביחס לביצוע התקיפה לנוכח היכרות עם הנאשם 2 מן העבר.

משהנאשמים הגיעו יחדיו למקום האירוע ופעלו יחדיו יש לראות את אחריותם המשפטית בהתאם, כאחריות בצוותא.

ניתוח התמונה הראייתית הלכאורית בראי טענות הצדדים וההלכה הפסוקה

ייתכן, משהחלטה זו איננה בגדר הכרעת-הדין בתיק, אין היא כוללת התייחסות לכל הראיות המצויות בו ואין בה קביעות מהימנות או משקל ביחס לראיות שהובאו לפניו. היא מיועדת לענות על השאלה, **אם הראיות שהובאו בידי המאשימה עולות כדי ראיות בסיסיות (ולו דלות) על-מנת להוכיח את האשמות שהובאו נגד הנאשמים.**

לפיכך, אין זה המקום, בכל הכבוד לטענות ההגנה, לבחון אם מחדלי-חקירה גרמו נזק להגנת הנאשמים; אין זה המקום לשאול אם משקלן של ראיות נמוך על רקע דרך גבייתן; ואין זה המקום לקבוע אם יש להעדיף ראייה אחת על-פני רעותה.

בשלב הראייתי בו אנו מצויים, נבחנות ראיות התביעה **על-פניהן**. אלא אם נמצאים בהן **פגמים היורדים לשורשן**, הן מתקבלות כראיות מהימנות ובעלות משקל מירבי והנאשמים יחויבו בהתאם להגיב להן, אם ירצו בכך.

עדויות השוטרים העוצרים - סמ"ר מוגוס וסמ"ר עידן

הבחינה תחל, לטעמי בעיון בעדויותיהם של שוטרי משטרת ישראל, אשר עצרו את הנאשמים שלפניי - השוטר סינטאיו מוגוס (להלן - השוטר מוגוס עמ' 41 ואילך לפרוטוקול בית-המשפט מיום 14.5.19) וסמ"ר עידן ביטון (להלן: השוטר עידן, עמ' 52 ואילך לפרוטוקול בית-המשפט מיום 14.5.19).

סמ"ר מוגוס

סמ"ר מוגוס אמר בעדותו דברים מפורשים, פשוטים וברורים. לדבריו, הוא ושותפו, השוטר עידן שמעו צעקות; ניגשו לעבר מקור הצעקות; הוא עצמו הבחין באדם נזרק מהמדרכה של המטרונית לכיוון הכביש של המטרונית ושני חשודים חובטים בו. שותפו צעק לו; השניים החלו לרוץ לכיוון. הדבר היה ממרחק של לא יותר מ-15 מטרים. אחד החשודים, אשר הבחין בהם החל בורח, והשוטר מוגוס רץ אחריו. הוא הדגיש שראה את החשודים **בועטים** בראשו של קרבנם. לאחר תחילת הריצה החשוד מעד וכמעט נפל. השוטר מוגוס החליט לעצרו והחשוד ניסה לחמוק. מאחר שנפל, הצליח השוטר לתפוס אותו וניסה לברר עימו מה קרה. נדף ממנו ריח של אלכוהול והחשוד דחף אותו. החשוד ניסה שוב לברוח; השוטר השתמש ב"טיזר" וביצע את המעצר. השוטר מוגוס הדגיש - "הייתי בקשר-עין איתו ברגע שבעטו" ובהמשך - "זה מולי כל זה... זה מסגרת של אולי גג עשרה מטרים". השוטר מוגוס סיפר שבמהלך המרדף "העיף" החשוד את משקפיו בהתנגדותו למעצר (או שמא כתוצאה מתנועה חדה הם "עפו" בעצמם). במהלך המרדף, כך לפי תיאורו של השוטר מוגוס, החל החשוד מעיף כסאות כדי למנוע הגעת השוטר אליו. אחד הכיסאות פגע בו והוא נחבל במכה יבשה ברגלו. הוא זיהה את הנאשם 2 כמי שאחריו רדף. לאחר המעצר, בתחנה, הבחין השוטר בכך שידו התנפחה, ידו נחבשה, אך הוא לא קיבל בגין כך ימי מנוחה. כשהגיע לבית-החולים בירר את שמו של החשוד וזה נמסר לו.

במסגרת החקירה הנגדית, ציין השוטר מוגוס שהתאורה היתה סבירה, כזו המאפשרת לזהות אדם זו (אף כי לא לזהות את מוצאו). הוא אף אישר שהאדם שתקף היה זה שנעצר על-ידי.

השוטר עידן

עד זה, כמו קודמו, ציין, שבלילה המדובר, שמעו השניים צעקות; הם התקדמו לכיוון, ראו בנתיב המטרונית אדם שוכב על הרצפה כשאנשים מסביב; שני בחורים לידו כשאחד מהם בועט בו. העד ציין שהבחין בזאת ממרחק של כ-10-15 מטרים ושדה הראייה היה פנוי. לדבריו, הוא ראה רק אדם אחד בבירור כשהוא מכה. הם החלו רצים לשם וראו את שני

האנשים. הוא אומר להם לעצור, התביית על האדם שבעט; אותו אדם זוהה בהמשך כסלים (הוא זיהה אותו כנאשם 1 בבית-המשפט); העד ראה את שותפו מתחיל בריצה לעבר אדם שהיה שם (מזוקן והלובש חולצה כחולה). הוא ראה אותו רץ ואז הסתובב לעבר הנאשם 1 וראה שגם הוא מתחיל לרוץ. הוא רץ אחריו ואמר לו לעצור. הלה לא עצר עד אשר הוא איים לשלוף את אקדחו. לשאלה כיצד ידע שהאיש שעצר הוא אכן זה שאותו זיהה באירוע השיב - "לפי הפנים שלו. התבייתתי על אותו אדם ולא הורדתי ממנו את העיניים עד שהגעתי למקום ואז הוא היה לידי. אחרי זה כשהסתובבתי לשותף שלי הסתובבתי בחזרה אליו והוא התחיל לרוץ". העד הוסיף תיאור - "ראיתי אדם גדול קירח גדול עם אותו לבוש שהיה לו חולצה שחורה ואחריו רצתי". העד עמד במסגרת חקירתו הנגדית על כך שהוא זוכר את האירוע היטב שכן זה היה אחד האירועים החריגים הראשונים בהם השתתף. בכל הנוגע לקיומו של קשר עין רציף עם הבורח ציין, שכשהגיע אל הבורח הוא הסתובב לראות איפה שותפו והסתובב בחזרה אך ציין כי היה זה אותו אדם שאותו ראה קודם וכי זיהה אותו לפי מבנה גופו, חולצתו וקרחתו.

הוא נשאל באיזו רמת וודאות הוא טוען שמדובר באותו אדם והשיב "100%" הוא ציין שראה את תווי פניו בבירור כשעמד לידו; הללו נחרטו בזכרונו. לשאלת סגורו של הנאשם 2 השיב שראה אדם אחד במאה אחוז בועט במאבטח כשהוא על הרצפה בעוד הנאשם 2 (פרחד) עמד שם. ואז פרחד ברח, וחברו רץ אחריו. העד אישר שלא ראה את הנאשם 2 תוקף את המאבטח, אך אישר כי ייתכן שהיה זה לפני שהגיעו העד ושותפו. הוא ציין, שהתמקד רק בנאשם 1 ולא בשום דבר אחר.

עדויות קרבנות האירועים: צ'רקסקי, מטאנס ועמאשה

דימיטרי צ'רקסקי

העד דימיטרי צ'רקסקי סיפר, שבלייל האירוע, ערך בדיקות בטחוניות לנכנסים לפאב; הוא ציין ששני הנאשמים (אותם זיהה באולם) רצו להיכנס לפאב; הם שוחחו עם הסלקטור; הובהר להם שמדובר בערב סגור ולפיכך, כי הם אינם רשאים להיכנס. התפתח עימות בינם לבין הסלקטור והדבר נגרר לכלל קטטה בה היו מעורבים שני הנאשמים. לדבריו "הם התנפלו והתחילה קטטה". לדבריו הוא ניסה לגונן, להתגונן. אחר-כך, מישוה היכה בגבו והוא קיבל "כאילו נוק-אאוט". בשלב זה הכרתו התערפלה. השיחה עם הסלקטור התנהלה, לדבריו, בשפה הערבית ולפיכך, העד לא הבין אותה. בדיבור זה הטונים היו גבוהים ולא היתה אינטראקציה פיזית למעט סטירת לחי ידידותית מאוד קלה. הסלקטור פנה אל העד וביקש שיאמר להם שאין מקום ואז התחיל העימות והקטטה. זה לא ארך זמן רב שכן כשהוכה בגבו הוא כבר לא הגיב ונפל.

בניסיון ב"כ המאשימה לרענן את זכרונו של העד, טען העד כי לא אמר שהסלקטור היכה בפניו אלא שסטר לו קלות. העד ציין בשלב זה שאת אמרתו מסר שעתיים אחרי ניתוח ולפיכך, אינו זוכר מה מסר ואם הדברים היו נכונים. הוא אישר שעבר ניתוח שבמסגרתו הושתלה בגופו פלטת-מתכת.

העד אישר שזיהה את הנאשמים במסגרת מסדר-זיהוי שנערך לו. העד המשיך לטעון, שבמהלך חצי השנה שעברה מאז האירוע הוא ניסה "לאחד את התמונה" אך הוא באמת לא זוכר מה אירע. הוא הדגיש שאיש לא איים עליו בקשר לעדותו, לא "קנה" אותו ולא שילם לו.

הניסיונות לרענן זכרוננו ביחס להשתלשלות האירועים מעבר לאמור לעיל לא צלחו. הוא ציין שלא אמר מי "התוקף העיקרי" ומי היכה ראשון. עוד ציין העד שאינו יודע ב-100% מה כתוב במסמכים שחתם עליהם. העד ציין שידע שהתוקפים הם ערבי וקווקזי מתוקף ניסיונו בעבודה בשמירה, על-פי המבטא. העד ענה פעמים רבות שאינו זוכר אך אישר, שצריך היה להתגונן באירוע לאחר שהרביצו לו והתנפלו עליו. הוא ציין שהוכה בפניו. העד הבהיר שהנאשמים לא העליבו אותו, שאין לו דבר נגדם וביקש שלא יהרסו חייהם או חיי קרוביהם. הוא ציין כי סלח להם והוא מבקש שגם בית-המשפט יסלח להם.

העד אישר שמבין שלושת האנשים שבהם דיבר בעדותו - הערבי הקווקזי והאישה הבלונדינית, שניים נמצאים באולם - הערבי והקווקזי שאותם זיהה. לגבי הבחורה ציין שאינו יכול לומר שהיתה "איתם". הוא הכחיש את הטענה שהמארח הוכה, אך אישר, שבעקבות אותו מגע הוא ביקש מהם שיילכו. הוא אישר שקיבל מכה בעורף אך אינו יכול לומר מי מבין השניים-הערבי או הקווקזי-היה זה שהיכה מכה זו ומי הצטרף אחר-כך והיכה בפניו. הוא כפר בכך שבאמרה מיום 28.9.18 מתנוססת חתימתו דווקא. (אמרה זו טרם הוגשה מאחר שטרם נשמעה עדותו של גובה האמרה). עם זאת, העד זיהה חתימתו באמרה מיום 30.9.18 (זו הוגשה בהמשך באמצעות גובה, רס"ר שמעון פרץ וסומנה ת/11). העד התכחש לדבריו באמירה זו, שלפיהם אחד הבחורים (ששוחחו בערבית והגיעו עם בחורה) היכו את המארח בפניו כאשר הבחור האחר (הקווקזי) נתן לעד מכה חזקה בעורף. לטענת העד "לא היתה קטטה והוא לא הרביץ ולא היו מכות". בהמשך דבריו אישר ש"היו מכות", היתה "קטטה" ב"אגרופים"; ביחס לבעיטות ציין שאינו "יכול להגיד בטוח שזה כן או לא". הוא ציין שתוחקר במסגרת מסדרי הזיהוי בשפה העברית אך כי אינו זוכר את הדברים שאמר אחרי הניתוח כולל דברים שעליהם חתם. העד אישר את חתימת ידו על-גבי פרוטוקולי מסדר הזיהוי שנערכו לו (ת/23 ו-ס/1); באלו הוא זיהה את הנאשמים כמי שהיו מעורבים באירוע.

במסגרת חקירתו הנגדית, חידד את דבריו שלפיהם אינו זוכר את הדברים ואף לא זכר אותם כשנחקר בשל הניתוח וציין - "זו לא היתה קטטה, זו לא היתה התקפה, זו היתה קטטה כזאת שקורית, לא, לא משהו מיוחד. זה פשוט חילוקי-דעות, אני קורא לזה חילוקי דעות".

הוא אישר גם, שהמכה אותה ספג הסלקטור היתה סטירת לחי "קלה" ושבהמשך ספג מכה ראשונה בעורף ואגרופים. עם זאת, עמד על כך שאינו יודע מי היכה בעורף ומי תקף באגרופים.

העד אף אישר שהוא מזהה בסרטון הווידאו שהוצג לו דמות בחולצה לבנה אשר היכתה אותו בצלעות. הוא אישר שהתאורה במקום לא היתה טובה; אישר שבחוף, בתחנת המטרונית, ישבו 8-10 אנשים; שלא ידע לקרוא את פרוטוקול מסדר הזיהוי (שכן אינו יודע לקרוא עברית).

כאמור, הוגשו והתקבלו המסמכים הבאים, אשר שיקפו דבריו של העד צ'רקסקי מחוץ לכותלי בית-המשפט:

ס/1, פרוטוקול מסדר זיהוי, בו זיהה את הנאשם 2 ואמר - "הנה זה 100%, הוא לא עשה כלום, הוא כל הזמן שקט, אחר-כך עשה לי מכה בעורף"; אישר שהבחורה עמדה ביחד עם שני החשודים; לגבי המכה בעורף ציין שהמכה ניתנה לא "מאחורה שלי אלא מאחורי הבחור הערבי שעמד מולי ואני עמדתי מולו".

ת/2, ת/23 פרוטוקולי מסדר זיהוי בהם זיהה את הנאשם 1 ואמר - "הוא עשה מכות אלי, אחר-כך אחרי הקפקזי בחור ערבי". הוא ציין שידע לזהות שמדובר ב"ערבי" ו"קווקזי" מתוקף ניסיונו, ציין שהיה אור במקום ושהיו סה"כ 10 אנשים

במקום "מקסימום בחוץ. לא כולם יחד". ס/2, אמרה שנגבתה בכפיפה אחת עם מסדר הזיהוי, בה ציין שאותו אדם שאותו זיהה כמס' 6 (הנאשם 1) "נתן לי מכות ברגל, בראש ובצלעות". העד ציין שזיהה אותו לפי פניו. ביחס למסדר הנוסף ציין, שזיהה את הנאשם 2 ב-100%; תחילה הוא לא עשה כלום, לדבריו; ולאחר שהרחיקו "הוא נתן לי מכה מאחורי הבחור הערבי שעמד מולי לאזור העורף שלי ואני זיהיתי אותו ב-100%... לפי הפנים שלו".

ת/11, אמרת צ'רקסקי מיום 30.9.18, בה ציין, שהגיעו לכניסה שני בחורים, אחד נראה ערבי ואחד נראה קווקזי ובחורה רוסיה. הם דיברו בערבית עם המאבטח; אחד הבחורים היכה את המאבטח בפניו; העד ניסה להרגיע ולהרחיק בידיו; אז "הבחור הקווקזי נתן לי מכה חזקה מאחורה בעורף שלי. אני נפלתי לרצפה ואז שני הבחורים בעטו בי בחוזקה לפנים ולגוף... ואז נראה לי התעלפתי ואז מצאתי את עצמי במיון...". הוא הבהיר, שבניגוד לאמרה קודמת (בה היה מעט מבולבל) הקווקזי היה זה שהיכה אותו בפניו ראשון ולא הערבי. הוא לא ידע לספר כיצד בדיוק תקף אותו כל אחד מהבחורים כשהיה על הרצפה. העד רס"ר שמעון פרץ אישר שאמרה זו (ת/11) נגבתה על-ידיו מפי צ'רקסקי ונחתמה בידי האחרון בהסתמך על הנוהג הנקוט בידיו של החתמת כל עד הבא בפניו על עדותו.

ת/26 - אמרתו מיום 4.10.18 (נגבתה בידי השוטר אדהם ספיה). במסגרתה הוא ציין לגבי הנאשם 2 שהוא היה שקט אך נתן לו לפתע אגרוף בעורף ואף אגרוף לפניו; בנוסף לכך היה הבחור הערבי אשר ביחד עם הנאשם 2 בעט בו כשנפל. הוא הדגיש שהבחור הקווקזי הוא התוקף העיקרי, שכן נתן לו אגרופים חזקים.

אשרף מטאנס

עד זה מסר בעדותו בבית-המשפט (נמסרה ביום 14.5.19 לאחר שהוצא לו צו הבאה בגין אי-התייצבות לשיבה קודמת) שבלייל האירוע נערך אירוע פרטי בפאב וכי עמד מחוץ לפאב עם המאבטח; כי היו צעקות מחוץ לפאב והוא ראה "מכות אחד על השני", ברח לתוך הפאב, התקשר למשטרה וברח מהאירוע. הוא אישר שהוכה ושמשקפיו נשברו (ת/5) אך טען שאיננו זוכר מי היכה אותו. הוא טען, כי לא חש כאבים וכי הוא שוחרר במיון לאחר כמחצית השעה. הוא אישר שנחקר בבית-החולים בו-בליילה וגם יומיים אחר-כך ומסר שם אמת, מה שזכר. כשהוצגה לו אמרתו מיום 28.9.18 טען שאינו בטוח שהחתימה המתנססת עליה היא אכן שלו, שכן לא כך הוא חותם, ככלל. הוא ציין שאינו זוכר את הבחור הערבי והקווקזי ואת הבחורה שעמדה עימם ואשר איתם שוחח. הוא ציין שזכור לו עימות אך הוא איננו זוכר עם מי; זוכר שספג אגרוף אך אינו זוכר ממי בדיוק. הוא נכנס לפאב, צלצל למשטרה ולאחר חצי שעה שוחרר לביתו. כשנשאל מדוע אינו זוכר את האירוע ענה - "מבחינתי סגרנו העניין איך שאני זוכר באותה תקופה, עשינו סולחה, אני סטודנט, אני עמוס בלימודים שלי ואני עובד כל דקה ואני עמוס בחיים שלי. כל העניין כבר לא מעניין אותי. עברתי את זה". לדבריו, אינו זוכר את כל הקטע הספציפי אף כי אישר שלא הייתה לו סיבה לשקר כשסיפר את הדברים למשטרה, וכי הדברים היו אמת. לגבי מה שאירע למאבטח הוא לא זכר לספר, לדבריו. הוא ציין, שלא ראה אדם בועט במאבטח למרות שלא ראה במו-עיניו מאן דהוא בועט בו. כשעומת עם כך, שבאמרתו ציין שראה אנשים בועטים בשומר ענה כי בזה איננו "בטוח ב-100%".

הוא התכחש לדבריו באמרתו שלפיהם שני הגברים בעטו במאבטח, היכו אותו באגרופים בפנים ובעיטות לפנים ואז זרקוהו לרצפה, גררו אותו לרחוב והמשיכו להכותו ולבעוט בו. הוא טען שכבר היה בפנים, לא נשאר עימם בחוץ; כי הוא אמנם יודע שהוא הוכה (פועל יוצא של מצבו לאחר מעשה), אך אינו יודע מה נעשה לו שכן לא ראה זאת. באורח כללי, ציין שאינו זוכר בדיוק מה אירע. הוא ציין שראה שבועטים בו אך אינו יודע (בדיוק) אם היה זה בפניו. הוא טען שלא ראה אותם גוררים אותו על הרצפה.

העד התכחש גם לחתימה על -גבי הודעתו מיום 30.9.18. גם בהתייחס לאמור בהודעה זו ציין, שראה שהשומר קיבל מכות ואז ברח פנימה באותה שניה. כשנשאל מה ראה מתוך התקיפה ענה "שנתנו לו אגרוף או ברגל, לא זוכר בדיוק". הוא ציין שחלפו מאז 7 חודשים, כי ביום האירוע שדה מעט אלכוהול ולפיכך לא זכר מה קרה בכל שניה. הוא אישר שחש שמישהו פוגע בחלון מבחוץ ומנסה לזרוק משהו על החלון. העד נזכר גם שסאמח (עמאשה, בעל-הבית) הוכה גם כן כשניסה לפתוח את הדלת ולצאת אך לא זכר לומר מי היכה אותו. לדבריו, הוא ראה שניים בורחים ברחוב ואת המשטרה רודפת אחריהם ועוצרת אותם. הוא ציין עוד, שלא נערך לו מסדר זיהוי.

לדבריו, לא הכיר את התוקפים ומסר שמות של אנשים בהתאם למה שנאמר לו על-ידי אנשים שעמדו במקום. לדבריו, שוחח עם האנשים שהגיעו אליו שכן כך הוא נוהג לעשות; הוא שאל לשמותיהם; אך ציין שאינו זוכר אם הם היו אלו שהתחילו את הבעיה אם לאו. הוא המשיך - "מבחינתי, תוציאו אותי מכל העניין הזה... למה אני צריך לחזור אחורה?".

לדבריו, רק אחרי האירוע נודע לו שאחד המעורבים הוא קווקזי, כשאח של בעל המקום, המכיר אותם אמר זאת. הוא ציין, שאינו זוכר שאמר ששמע את אחד המעורבים אומר "אני פרחד אני קווקזי".

הוא אישר ששוחח שיחה נעימה עם ערבי וקווקזי וכן עם אישה; נאמר לו ששמו פרחד ושם חברו סלים לאחר שנתפסו בידי המשטרה.

במסגרת חקירתו הנגדית ציין שאינו זוכר אם "הערבי" תקפו אך ציין ש"לפי העדות שלי, אני אומר שלא". כן ציין שלא ידע שאלו שנעצרו היו התוקפים. עוד ציין בחקירתו הנגדית בידי ב"כ הנאשם 2 שאינו מזהה איש מאלה שהיו באירוע.

שלושת אמרותיו של העד הוגשו לפני (שתיים באמצעות גוביהן - אמרה מיום 28.9.18 בידי סמ"ר אור דניאל (ת/27) על-תנאי); אמרה מיום 30.9.18 בידי רס"ר שמעון פרץ (ת/9) ואמרה מיום 3.10.18 בידי רס"ב ראמי האשול (ת/18)) גובה אמרתו. מאחר שהאמור בסוגיה המבוססת על מהימנות עדויות ומשקלן - במסגרת החלטה זו אתייחס לאמרות כאילו הוגשו והתקבלו כראיה קבילה לכל דבר ועניין. כמובן שאין בכך כדי להקרין על ההכרעה הסופית בקבילות האמרות, אשר תיעשה, במידת הצורך, במסגרת הכרעת-הדין.

במסגרת ת/27 ציין העד שהתקשר למשטרה (וראו דיסק המתעד השיחה ותמליל המסומן ת/10א) בעקבות הקטטה; הוא ציין ששני גברים ובחורה הגיעו לפאב וביקשו להיכנס; בקשתם סורבה; אחד מהשניים היה ערבי והאחר קווקזי; הם אמרו לו שהוא גזען ואיימו "לעשות בעיות". הוא לא הספיק לענות ואז "הקווקזי נתן לי אגרוף לפני ששאל... ולבשתי משקפיים שנשברו. נתן לי את הבוקס אני חושב בצד ימין... הגיע השומר... הם קפצו עליו ישר שני הגברים ובעטו בו, נתנו לו בוקסים לפני ובעיטות לפני ואז הם זרקו אותו על הרצפה. נתנו לו בעיטות בפנים ואז הם גררו אותו לרחוב למדרכה והמשיכו לתת לו מכות ובעיטות... מישהו מהם ניסה לזרוק כיסא על החלון וניסה לשבור אותו... ונתנו מכות לבעל-הבית גם, השם שלו סאמח עמאשה... אחד מהם ברח, תפסו אחד ישר ואז הקווקזי נתפס לא שמתי לב איפה". העד ציין שהוא יכול לזהות את השניים. הוא ציין שהגיע לבית-החולים שכן ראשו ואוזנו כואבים.

במסגרת ת/9 ציין שהוא אינו מכיר את השלושה שכן ראה אותם בפעם הראשונה באירוע הנ"ל ואף ציין שאינו בטוח שיכול לזהותם בתמונות. הוא העדיף, לדבריו, שלא להתעמת עימם פן יפגעו בו. הוא חזר על התיאור שלפיו, "בהפתעה", הבחור הקווקזי "נתן לי אגרופים לפני". הוא ידע, לדבריו, שהאמור בקווקזי שכן שמע אותו אומר - "אני פרחד אני קווקזי". לדבריו הבחור הערבי לא הספיק לתקוף אותו שכן הקווקזי הלם בו באגרוף ואז שניהם קפצו על

המאבטח ותקפו אותו והוא - עצמו ברח פנימה לתוך המועדון. לדבריו, ראה את השניים תוקפים את המאבטח באגרופים לפניו, הוא נפעל על הרצפה והתגונן ואז ברח העד פנימה ולא ראה מה קרה. לדבריו, היו לו כאבים בראש, באוזן ובאזור עין שמאל. הוא אף מסר לחוקר תעודה רפואית המעידה על כך.

במסגרת ת/18 ציין שלא הכניס את השלושה לפאב שכן לא הוזמן עבורם שולחן. רשימות של מוזמנים לא נשמרו שכן נרשם רק שם פרטי ושעת-הגעה ולא נרשמים פרטים נוספים. הבחורים שתקפו לבשו חולצות כהות ומכנס ג'ינס; האחד גבוה ומלא - הערבי והשני עם זקן - הקווקזי. לדבריו, חזר מדבריו לפיהם הוא יוכל לזהות את השניים שכן חשש שיאמר "סתם שמות". לדבריו, התקשה לראות מי מבין השניים היכה את בעל-המקום, מר סאמח עמאשה בפניו, אך הוא נפגע באוזנו ודימם משם.

סאמח עמאשה

עד זה, אחד הבעלים של הפאב, סיפר שככלל, הוא עובד במטבח בפנים בעוד שבאזור החיצוני עובדים מאבטח וסלקטור. באותו ערב הסלקטור היה אשרף (מטאנס); העד סיפר שממקום הימצאו במטבח, הוא הבחין בויכוח בדלת. הוא ראה שעומדים אנשים בחוץ עם אשרף והמאבטח. הוא הבהיר שבאותו ערב הכניסה למועדון היתה לפי רשימה מוכנה מראש. המקום עוד לא התמלא באותו ערב. כשיצא מהמטבח ראה שהאנשים (שני בחורים) מתווכחים עם אשרף מטאנס ואחר-כך נתנו לו אגרוף. כשיצא לשוחח עימם ראה שהם התנפלו על השומר, היכו אותו; כשיצא ספג מכת-אגרוף משמאל, באוזנו וחזר פנימה. לדבריו העד אחד המכים היה פרוח, המוכר לו מכך שביקר בעסק מספר פעמים בעבר והוא שמע מחבריו של פרוח שזה שמו. העד זיהה את הנאשם 2 כאחד האנשים שהיכו אותו. כתוצאה מהחבטה נזל דם מאוזנו והוא חזר פנימה ונעל את הדלת. הוא לא פנה לקבל טיפול רפואי בעקבות האירוע. הוא הוסיף, שכשהמאבטח היה שרוע על הארץ שני בחורים בעטו בו. העד ציין, שאינו יודע לומר מי היו אלו שבעטו במאבטח. שני בחורים אחזו בשולחן וכסא והתחילו לזרוק על הזכוכית של העסק. לדבריו לא ראה כמה אנשים היו מסביב למאבטח המוכה שכן האירוע היה מהיר מאוד. העד עמד על כך שרק פרוח תקף אותו-עצמו. העד ציין שתחילה תקפו השניים את המאבטח באגרופים ובהמשך היכוהו באגרופים. המאבטח הוכה ממש בכניסה לבר, לדבריו העד. לדבריו האירוע הסתיים בכך ששומר רדף אחרי אחד מהמכים; העד ציין שאינו זוכר איזה מהם היה זה (באמרתו המשטרית ציין שהיה זה הבחור האחר ולא הקווקזי). העד אישר שבמסגרת מסר את האמת. העד אישר שלבש חולצה לבנה באירוע וכי בסרטון ניתן לראותו יוצא מהמטבח לכניסה ונכנס חזרה. במסגרת החקירה הנגדית, אישר העד שהותקף רק על-ידי אדם אחד מתוך שני הבחורים, כאשר את הבחור השני איננו מכיר, והוא לא חש מאוים מקרבתו. העד דחה את טענת הסנגור שלפיה הוא היה האדם הלבוש בחולצה לבנה אשר יצא מהפאב, בעט במאבטח וחזר פנימה. כשהוצג לו סרטון האבטחה בהקשר זה ציין, שאין ניתן לזהות את האנשים בסרטון. בכל הנוגע לזיהויו של הנאשם 2 כמי שהיכה אותו (קווקזי בשם פרוח), עמד העד על כך ששמע את שמו ואת מוצאו בעבר ולפיכך ידע לזהותו כך. הוא אישר שחיבר בין השם והמוצא לבין שמו ומוצאו של האדם שנעצר. הוא הבהיר גם שספג שני אגרופים אך רק אחד פגע בו (באוזן). העד הבהיר שסירב להשתתף בעימות שכן חשש שמא הנאשם 2 יחזור לעסק, והוא עצמו אדם לא אלים. הוא ציין שחשש בתחילת אמרתו במסגרת לומר כי מי שהיכה אותו הוא פרוח הקווקזי.

סרטוני האבטחה

חלק מהאירועים הנדונים כאן נקלטו בעדשות מצלמות אבטחה שונות, וסרטיהן נתפסו בידי המשטרה והוגשו כראיות

לפניי. הסרטונים הוקרנו באולם הדיונים שוב ושוב וצפיתי בהם. ראוי לציין מיד, שהאמור בסרטונים אשר צולמו ממרחק רב יחסית והנותנים זווית ראייה חלקית בלבד באירועים. הסרטונים נתפסו ממצלמות המטרונית (ראו דו"ח צפיה ת/21) ומחנות מזגנים סמוכה (ראו דו"ח צפייה ת/22).

אין חולק על כך, שבסרטון המטרונית אין רואים את אירוע התקיפה גופו. רואים שלושה (שני בחורים ובחורה) מגיעים לאזור אך נעלמים מתחום הקליטה של המצלמה; נוצרה מהומה; מגיעים למקום שני שוטרים; אדם אחד בורח מהמקום ושוטר רודף אחריו ואז נראה אדם נוסף רץ מהמקום גם-כן.

בסרטון חנות המזגנים גם-כן נצפות ממרחק שתי דמויות המגיעות למקום, מנהלות שיחה ובצידיהן דמויות מרובות נוספות. אחד הבחורים מכה בחור אחר; או-אז, שני הבחורים תוקפים בחור אחר באגרופים ובמכות, מפילים אותו ארצה ובוועטים בו. אדם, היוצא בשלב זה מהפאב מוכה בידי אחד מהבחורים והוא בורח פנימה וסוגר הדלת אחריו. אחד התוקפים דופק על החלון עם כיסא והאחר עם שולחן. אחר-כך אחד מהשניים בורח כששוטר רודף אחריו.

אמרותיהם של הנאשמים

אמרותיהם של הנאשמים הוגשו בלא התנגדות.

אמרותיו של הנאשם 1 מהימים 29.9.18 (ת/12); 2.10.18 שעה 09:22 (ת/15); 2.10.18 שעה 10:29 (ת/16);

אמרותיו של הנאשם 2 מהימים 29.9.18 (ת/1); 2.10.18 (ת/13); ו-4.10.18 (ת/14).

באמרתו **ת/12** של הנאשם 1 הוא ציין שאינו יודע מדוע נעצר; לא נכנס למועדון; היו צעקות באזור המועדון ולפיכך הוא התרחק וברח מהמקום עד שנעצר. הוא אישר שהגיע למועדון עם הנאשם 2 וציין שאינו יודע מי הבחורה, שלפי הנטען, הגיעה עימם. בהמשך אמרתו שמר הנאשם על זכות השתיקה או שהכחיש את הטענות נגדו. הוא טען כי אינו יודע מי הבחורה הרוסיה וכי אינו יודע מי שבר את החלון של המועדון עם כיסאות.

באמרתו **ת/15**, אישר שלבש בעת שנעצר ג'ינס וחולצה שחורה קצרה; שהגיע עם הנאשם 2 למועדון, שלא שתה אלוהול לפני הגעתו; שלא היתה בחורה שהגיעה עימם למועדון וכן שהנאשם 2 עובד עימו. ביחס להאשמות אשר הושמעו נגדו טען שאינו יודע במה מדובר והכחיש את הטענה שהיכה את הסלקטור אשרף או את המאבטח. בהמשך הפנה לדבריו בחקירתו הקודמת והכחיש את הטענה שברח משוטרים. בהמשך שמר על זכות השתיקה.

באמרתו ת/16 הודיע שאת שהיה לו לומר אמר ושמר על זכות השתיקה.

באמרתו ת/17 ציין שלא היה אדם שלישי עימו ועם הנאשם 2 בפאב ביום האירוע טען שאינו מכיר את אנסטסיה (לפי הנטען - חברתו של הנאשם 2); בהמשך טען כי היתה קטטה גדולה ושמר על זכות השתיקה או שהכחיש את כל הנטען.

באמרתו **ת/1** של הנאשם 2 שמר על זכות השתיקה.

כך נהג גם באמרתו ת/13. במסגרת ת/14 השיב שאין לו מושג מי האדם השלישי שהיה עימם באירוע; אישר שהגיע למקום עם הנאשם 1 וטען שאין לו בת-זוג ושלא הגיע עימה למקום. הוא טען שאינו מכיר את הגב' אנסטסיה גולדמן. לגבי האירוע טען, שהיתה קטטה עם אנשים, המולה וכשהגיעו שוטרים החליטו לעזור את המקום. הוא ברח כששוטר

אמר לו לעצור, לדבריו, כאשר נלחץ. הוא טען שלא היה שתוי באירוע. הוא הכחיש את הטענה שתקף את אנשי-הפאב וטען שאינו יודע מי עשה כן. לטענתו נעצר רק מאחר שברח מהמקום. כשהוטח בפניו שאנסטסיה היא חברתו מזה חודשיים התחמק ממתן תשובה עניינית וציין "אני מחליט על מה לענות ועל מה לא".

כשהוצג לו הסרטון של מרדף השוטר מוגוס אחריו טען שלא פגע בשוטר כלל וכי בפועל השוטר היה זה שדחפו.

הוא אישר בהמשך האמרה שהגיע למקום ולא הכניסו אותו אלא ביקשו שימתין. הוא הכחיש את דברי אנסטסיה לפיהם היא נכנסה לשירותים בפאב וכשיצאה הציעה שילכו למקום אחר.

ניתוח הראיות בראי מבחני הפסיקה

כפי שפירטתי בהרחבה בפתחה של החלטה זו, הבחינה הנערכת לראיות בשלב בו אנו מצויים איננה בחינה מעמיקה ויסודית בדומה לזו הנערכת בשלב הכרעת-הדין. אין צורך שהראיות, בהשתלבותן ובהצטברותן זו לזו יביאו לכלל מסקנה שלפיה אשמת הנאשמים הוכחו כבר כעת ברמה של מעבר לספק סביר. לפיכך, לא תתמקד הבחינה במהימנות העדים; היא לא תעסוק במשקל הראיות (למעט ראיות אשר על-פניהן ברור כי משקלן אפסי); היא לא תדון בסתירות בין עדויות שונות, בהשלכתן על הממצאים המוסקים מהן או על האפשרות להסתמך עליהן. הבחינה היא בחינה לכאורית, כללית וסינופטית. מטרתה לענות לשאלה - האם יש בראיות אשר הוצגו לפני בית-המשפט בפרשת התביעה, ככל שהללו ימצאו אמינות, ככל שיינתן להן משקל מהותי כדי לאפשר לתביעה להוכיח את אשמתם של הנאשמים בביצוע העבירות אשר יוחסו להם (או לחלופין בעבירות דומות המאופיינות ברמת-חומרה פתוחה). נעין, אפוא, בעבירות אשר יוחסו לנאשמים שלפנינו ובראיות אשר הוצגו על-מנת להוכיחן -

הנאשמים, שניהם, הואשמו בביצוע חבלה בכוונה מחמירה כלפי המאבטח דימיטרי ובביצוע תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי הסלקטור, אשרף מטאנס.

השוטר מוגוס הפליל את הנאשם 2 בביצוע מעשה התקיפה החמור כלפי המאבטח דימיטרי (בעיטות בראשו) בעודו שרוע על הקרקע. הוא אישר את הזיהוי וציין כי שמר על קשר-עין לכל אורך הריצה. השוטר עידן הפליל את הנאשם 1 בביצוע מעשה התקיפה החמור (בועט בדימיטרי כשהוא שרוע על הארץ) וציין שהזיהוי הוא ברמה של 100% למרות קשר עין שנקטע לזמן קצר מאוד.

דימיטרי צ'רקסקי, המתלונן, חזר מחלקים מאמרותיו במשטרה במהלך מסירת עדותו בבית-המשפט. ניכר, שהוא אינו מעונין להזיק לנאשמים, כי סלח להם ואינו מעונין לגרום להם או לקרוביהם נזק. עם זאת, הוא אישר גם בעדותו בבית-המשפט את מעורבותם של השניים באירוע; הוא אישר את זיהוי השניים כמי שתקפוהו במסדרי הזיהוי, ואף זיהה אותם באולם המשפטים. הוא אישר שהוכה באגרופים אך טען שאינו זוכר שבעטו בו.

במסגרת אמרותיו ציין, שהנאשם 1 היכה אותו ברגלו בראשו ובצלעותיו. הוא ציין שאחד הבחורים היכה את הסלקטור בפניו ואז הנאשם 2 היכה אותו בחוזקה בעורפו, הוא נפל ארצה ואז בעטו בו בחוזקה בפניו ובגופו עד שהתעלף, הובהל למיון ונותח. התביעה ביקשה שאסתמך על אמרותיו מחוץ לכותלי בית-המשפט ואעדיפן על פני עדותו (במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות). לצורך החלטה זו, בהחלט ראוי להסתמך על האמרות הללו בשים לב לשורה של שיקולי משקל, אשר אין זה המקום לפרטם.

אשרף מטאנס חזר אף הוא בעדותו בבית-המשפט מדבריו במשטרה. הוא אישר שהוכה ושמסקפיו נשברו אך טען שאינו יודע מי מהשניים היכה אותו. ביחס לתקיפת דימיטרי טען, שראה שמכים את המאבטח אף אין כי בועטים בו. למעשה בעניין אחרון זה מסר גרסאות שונות ומגוונות, כמפורט לעיל.

אמרותיו המשטריות, שאותן התבקשתי לקבל לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ולהעדיף על-פני העדות היו ברורות הרבה יותר. במסגרתן הפליל את הנאשם 2 בכך שהיכה בפניו, גרם לשבירת מסקפיו ואף גרם לפציעתו הקלה. ביחס לתקיפת המאבטח דיבר על כך שהשניים קפצו עליו הלמו בו באגרופיהם ובעטו בו. הוא אף דיבר שם על תקיפתו של סאמח עמאשה בידי השניים. יוצא, אפוא, שקיימת תשתית ראייתית נאותה, מעל ומעבר לנדרש לשלב בו אנו מצויים, להוכחת הטענה, שהנאשמים, בצוותא חדא תקפו הן את המאבטח (צ'רקסקי) הן את הסלקטור (מטאנס), פצעו את הראשון בצורה חמורה ואת האחרון בצורה קלה.

גם אם לא יהיה ניתן להוכיח בסופו של יום את העבירה החמורה של חבלה בכוונה מחמירה (נוכח קשיים אפשריים בהוכחת היסוד הנפשי - ואיני מביע דעה בעניין זה כלל ועיקר), הרי שלהוכחת עבירות אלימות בעלות אופי דומה בוודאי שקיימות בחומר ראיות בסיסיות, כנדרש בשלב בו אנו מצויים.

הנאשם 2 הואשם גם, כזכור, בתקיפת סאמח עמאשה. לטעמי, הראיות המצויות בתיק מספיקות על-מנת לעבור את שלב "אין להוכיח את האשמה" בהקשר לעבירה זו (ראו אמרותיו של אשרף מטאנס ועדותו של עמאשה עצמו (פרוטוקול מיום 23.6.19 עמ' 1-38), ובתקיפת השוטרי מוגוס בנסיבות מחמירות (הדבר עולה בבירור מעדותו של השוטרי דלעיל) הנאשם 1 הואשם גם בעבירה של הפרעה לשוטרי (הדבר מוכח לכאורה בעדותו של השוטרי עידן).

סוף דבר

בחינת הראיות בהתאם למתווה הקבוע בהן ובפסיקה לשלב בו אנו מצויים מלמד שיש מקום לקבוע **שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה לצורך חיוב הנאשמים להשיב לאשמה בכל העבירות שבעשייתן הואשמו.**

הראיות, אשר הוגשו לפניי, **מוכיחות לכאורה (ואף למעלה מכך) את העבירות שיוחסו לנאשמים** ויש מקום, אפוא, לאפשר להם, אם ירצו בכך, להתגונן מפני האשמות על-ידי הבאת ראיותיהם בפני בית-המשפט.

טענת "אין להשיב לאשמה" נדחת, אפוא.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ט, 15 ספטמבר 2019.